

СТИВЪН КИНГ

ПИШ-СТОП

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Предполагаше, че някъде между Джаксънвил и Сарасота бе изпълнил трика на Кларк Кент, който се преоблича в телефонна кабина и се превръща в Супермен, но не беше сигурен точно къде и кога се беше случило. Значи преобразуването не е било бог знае колко драматично. Всъщност имаше ли значение?

Понякога си казваше, че отговорът е отрицателен, че тази история с Рик Хардин и Джон Дикстра е превзета измишльотина, чиста проба рекламен трик като на Арчибалд Блогърт (или както там беше истинското му име), снимал се под името Кари Грант, или на Ивън Хънтър (роден Салваторе някой си), прославил се като Ед Макбейн. Тези хора го бяха вдъхновявали... заедно с Доналд Уестлейк, публикуващ брутални криминалета под псевдонима Ричард Старк, и К. К. Константин, който всъщност беше... е, май никой не знаеше, нали? Същият бе случаят и с тайнствения господин Бенет Травен, написал „Съкровището на Сиера Мадре“. Никой не знаеше кой е той и тъкмо това беше най-интересното.

Име, име... какво всъщност означава едно име?

Например кой бе той по време на пътуванията си обратно до Сарасота? Несъмнено беше Хардин, когато излезе от „Гърне със злато“ в Джаксънвил, и Дикстра, когато влезе в къщата си досами канал на Макинтош Роуд. Но кой беше на шосе № 71, докато профучаваше от град в град под ярките светлини? Хардин? Дикстра? Нито един от двамата? Имаше ли вълшебен миг, в който литературният върколак, изкарващ големите мангизи, се бе превърнал в безобиден преподавател по английски език, специализирал се в творчеството на американските поети и романисти от двайсети век? Имаше ли значение, след като беше начисто с Бог, данъчните и малцината колежански спортистчета, които от дъжд на вятър се записваха на някой от двата му курса?

Южно от Окала вече нямаше значение. Интересуваше го само пълният му до пръсване пикочен мехур. Беше превишил обичайния си лимит с две (или може би три) бири в бара и сега бе настроил автопилота на ягуара си на сто километра в час, понеже никак не му се искаше да види някоя патрулка в огледалото за обратно виждане. Колата беше купена с парите от книгите на Хардин, ала през повечето време той беше Джон Андрю Дикстра и именно това име щяха да видят ченгетата от Флорида в шофьорската му книжка. И въпреки че Хардин бе обръщал бирите в бара, Дикстра щеше да духа за алкохол.

Като нищо щяха да го спрат — беше четвъртък, всички северняци се бяха върнали по домовете си в Мичиган и през тази юнска вечер ягуарът му беше единствената кола на магистралата.

Обаче имаше един фундаментален проблем, свързан с бирата, който рано или късно всеки идиот осъзнаваше — че всъщност не я купуваш, а само я вземаш под наем. За щастие на десетина километра от Окала имаше място за почивка с мотел и тоалетна, където щеше да се облекчи.

И все пак... кой бе всъщност?

Несъмнено именно Джон Дикстра бе пристигнал в Сарасота преди шестнайсет години и през 1990 именно той започна да преподава английска литература във флоридския университет. През 1994 той реши да се откаже от летните курсове, за да се пробва да напише криминален роман. Идеята не беше негова. Литературният му агент в Ню Йорк може и да не беше от най-големите риби, но пък бе достатъчно честен и предприемчив, за да продаде четири от разказите на новия си клиент (подписани с името Дикстра) на различни списания. Казваше се Джак Голдън и макар да не пестеше хвалби за разказите, отбеляза, че получените хонорари са „пари за семки и бонбонки“. Пак той заяви, че всяко от публикуваните произведения има „първокласна повествователна линия“ (Джони предположи, че така литературните агенти наричат сюжета). Накрая му предложи да напише трилър от сто хиляди думи, който би могъл, както сам се изрази, да му донесе четирийсет-петдесет хиляди долара.

„Напиши го през лятото, стига да си освободиш нужното време — писа на Дикстра. (Тогава още не бяха минали на телефонни разговори и съобщения по факса.) Хонорарът ти ще е двойно по-голям от сумата, която заработваш с летните курсове в университета. Ако смяташ да се пробваш, драги, сега е моментът, преди да се ожениш и покрай вас да зацъкват две-три хлапета.“

Тъкмо тогава на хоризонта не се мержелееше потенциална съпруга (както, впрочем, и сега) и Дикстра схвана мисълта на агента — като остарее човек, по-трудно рискува. Пък и жената и децата не бяха единствените окови. Например кредитните карти полепваха като рапани по кораба на живота и осезаемо забавяха хода му. Те създаваха измамна сигурност.

И тъй, когато през януари 1994 дойде моментът да поднови летния си договор, той го върна неподписан с обяснителна бележка: „Това лято възнамерявам да напиша роман.“ Отговорът на Еди Уосърман бе дружески, ала строг: „Чудесно, Джони, но не ти гарантирам, че мястото ти ще се пази. Шефът не обича да му отказват.“

Дикстра се позамисли, но за кратко. Вече имаше идея за бъдещия си роман. Нещо повече — имаше и *герой*. Героят, наречен Псето, благодарение на когото той щеше да си купи и ягуара, и къщата на Макинтош Роуд, чакаше да бъде роден... Бог да благослови сърцето му на убиец.

* * *

Под светлината на фаровете проблесна пътен знак — бяла стрелка на син фон. Отляво имаше отбивка. Обляната в ярки светлини магистрала приличаше на снимачна площадка. Той включи левия мигач, намали скоростта до шейсет километра и напусна междущатския път.

Не след дълго шосето отново се разклони; камионите и караваните завиваха надясно, а пичовете с ягуари продължаваха направо. На петдесетина метра зад разклона го очакваше крайпътният заслон — ниска постройка, изградена от бежови циментови блокчета. В тази нощ и тя изглеждаше като странен декор. За какво ли биха я използвали в някой филм? За команден център ли? Нищо чудно. Команден център за ракети с далечен обseg сред дивата пустош, чийто началник страда от прогресиращо психично заболяване. Навсякъде му се привиждат руснаци, струва му се, че иззад всеки дънер дебне руснак... не, терористи от Ал Кайда, понеже са по-актуални. Напоследък руснаците не са предишните злодеи; сега само търгуват с наркотици и малолетни курви. Всъщност руснаците не са важни — в крайна сметка те са плод на въображението му, въпреки това ръцете го сърбят да натисне червения бутон и...

Неудържимото желание да се изпикае временно обуздава развихрилото му се въображение. Освен това в тази история няма място за Псето. Псето си беше градски воин, както Дикстра сам бе

заявил в бара по-рано същата вечер. Готина фраза, а? Същевременно идеята за лудия военен не беше за изхвърляне. Симпатията е... подчинените му го обичат... и отстрани изглежда абсолютно нормален...

На паркинга имаше само една кола, което не беше изненадващо предвид късния час. Щом доближи, видя, че е крайслер „ПТ Крузър“ — автомобилът, който винаги предизвикваше у него насмешка, защото му напомняше гангстерска кола от трийсетте.

Паркира на шест-седем метра от него, изключи двигателя и огледа паркинга, преди да слезе от колата. Не спираше тук за пръв път и никога нямаше да забрави случая, когато зърна голям тронав алигатор да пълзи по асфалта. Влечугото приличаше на застаряващ шишкав бизнесмен, запътил се за важна среща, и хем го изплаши, хем го удиви. Сега обаче нямаше подобни заплахи и след като слезе, той с небрежен жест насочи дистанционното към колата и натисна бутона. Ягуарът послушно изписука, намигна му с фарове и за миг писателят видя сянката си на асфалта... но чия ли беше тя? На Дикстра или на Хардин?

„На Джон Дикстра — каза си той. — Хардин го няма — остана на около шейсет-седемдесет километра назад.“ Обаче си изкара страхотно и произнесе блестяща (и доста забавна) реч на презентацията след вечерята. Завърши с обещанието да изпрати Псето при всеки, който не внесе щедра благотворителна лепта в полза на организацията, издаваща аудиокниги и статии за незрящите студенти.

Закрачи към постройката, токовете на каубойските му боти потракваха по асфалта. Джон Дикстра за нищо на света не би се появил пред публика с избелели дънки и каубойски боти, особено ако му предстоеше да държи реч, ала Хардин бе замесен от друго тесто. За разлика от стеснителния университетски преподавател на него изобщо не му пукаше какво ще си кажат околните.

Вляво беше дамската тоалетна, вдясно — мъжката, по средата имаше нещо като старовремска веранда, където човек можеше да намери куп рекламни брошури с туристическите атракции на Централна и Южна Флорида. Естествено имаше и автомати за закуски и безалкохолни напитки, а архаичният апарат за продажба на пътни карти приемаше само петачета. От двете страни на входа бяха залепени плакати със снимките на изчезнали деца, които изпълниха

Дикстра с ужас. Колко ли от тези деца, запита се той, бяха погребани във влажната песъчлива почва, или бяха изядени от алигаторите? И колко бяха пораснали дотолкова, за да разберат, че бездомниците, които търгуваха с плътта им и от време на време сами блудстваха с тях, всъщност са техните майки и бащи? Гледаше със свито сърце откритите им невинни лица, под които бяха изписани абсурдните суми, предлагани като възнаграждение — 10 000, 20 000, 50 000 и дори 100 000 долара (за усмихнатото, изчезнало през 1980 година русо момиченце; сега би трябвало да бъде млада жена, ако беше жива... ала по всяка вероятност не беше). Имаше и табелка, предупреждаваща, че престоят над един час е забранен.

„Кой ли би искал да се застоява тук?“ — помисли си той и се заслуша в шепота на среднощния ветрец в листата на палмите. Някой психар, ето кой. Човек, за когото червеният бутон става все по-привлекателен, докато месеците и годините профучават край него като ръмжащи по магистралата грамадни камиони.

Обърна се към мъжката тоалетна и се вкамени. Някаква жена зад него, чийто глас прозвуча плашещо близо, подвикна:

— Недей, Лий. Недей, скъпи, моля те!

Плесница, последвана от приглушено тупване. Бе повече от ясно, че става дума за побой. В съзнанието му изникна ясен образ, сякаш видя отпечатъка от длан на бузата на жената, как главата ѝ се удря в бежовата стена и косата ѝ (руса? черна?) донякъде омокотява удара. Жената заплака. Под силната светлина на неоновите лампи той видя, че целият е настръхнал. Прехапа долната си устна.

— Мръсна курва.

Гласът на Лий беше равен и в същото време безпардонен. Въпреки че думите бяха произнесени ясно и отчетливо, Дикстра веднага разбра, че мъжът е пиян. Може би защото често беше слушал подобни гласове — в парковете, на карнавалите, в мотелите, където стените са толкова тънки, че когато се спусне нощта и затворят баровете, чуваш всяка дума на съседите си. Репликите на жената в този разговор (ако изобщо можеше да се нарече разговор) също не звучаха трезво, ала доминиращата емоция в тях беше страхът.

Дикстра стоеше пред входа на мъжката тоалетна, обърнал гръб на дамската. Стоеше в сенките, а от двете му страни снимките на изчезналите деца шумоляха под вятъра като палмови листа. Стоеше

неподвижно, чакаше и се надяваше, че случващото се в женската тоалетна няма да има продължение. Обаче имаше. Изневиделица в главата му изплува текст от едно кънтрипарче: „Щом ми просветна, че хич не ме бива, вече бях твърде богат, че да си кажа: Стига.“

Последва още един шамар и нов изблик на плач. Секунда по-късно мъжът отново затвори и този път си пролича, че не само е пиан, но и необразован. Дикстра изведнъж осъзна, че знае много неща за този тип — че винаги е сядал най-отзад в часовете по литература в гимназията; че щом се прибере вкъщи, пие млякото направо от кутията; че са го изритали от колежа на втората или третата година и че професията му изисква да носи ръкавици и да държи макетно ножче в задния си джоб. По принцип не биваше да прави подобни смели обобщения — все едно да кажеш, че всички афроамериканци притежават вродено чувство за ритъм, или че всички италианци плачат, когато ходят на опера, но в единайсет часа тази вечер, заобиколен от обявите за изчезнали деца (незнайно защо печатани все на розова хартия, сякаш това бе цветът на издирваните), Дикстра знаеше, че предположенията му са верни.

— Мръсна малка курва.

„Има лунички — помисли си той. — И бързо се сдобива с тен. Тогава изглежда обиден на целия свят и обикновено наистина е така. Има ли пари, пие мексикански ликьор с аромат на кафе, обаче най-често порка...“

— Моля те, Лий, недей... — простена жената и Дикстра си помисли: „Не правете така, госпожо! Не виждате ли, че така само влошавате положението си? Не разбирате ли, че като гледа как ви текат сополите, той озверява още повече?“ — Не ме бий повече, не ми е д...

Фрас!

Ударът бе последван от поредното тупване и кратък хлип, напомнящ кучешко скимтене. Типът с крайслера отново я бе зашлевил с такава сила, че главата ѝ отскочи от бежовата стена на тоалетната. Какъв беше онзи стар виц? „Защо всяка година в Америка има над триста хиляди случая на домашно насилие? *Защото... не слушат... мамка им мръсна!*“

— Шибана курва. — Явно тези две думи бяха за Лий като Светото писание. Откъс от Второто послание към Алкохолианите. А най-ужасното беше липсата на емоции в гласа му. По-добре да

изпитваше гняв. Гневът му щеше да е по-безопасен за тази жена. Гневът беше като пари, възпламеняващи се от най-малката искрица и моментално изгарящи без следа, но този тип изглеждаше... вманиачен. Нямаше да я удари отново, после да ѝ се извини... плачейки заедно с нея. Случвало се беше преди, но не и тази нощ. Тази нощ той щеше да се забавлява дълго-дълго с нея. Помогни ми, дево свята, да спечеля в играта.

„Какво да направя? Каква е ролята ми в тази история? Изобщо отредена ли ми е някаква роля?“

Едно беше сигурно — нямаше да влезе в мъжката тоалетна и да се отдаде на блаженото облекчаване на мехура си; тестисите му бяха като две твърди камъчета, боляха го не само бъбреците, а и гърбът и бедрата. Сърцето му беше като жребец, препускащ в тръс, вероятно щеше да се впусне в галоп при следващия удар. Навярно щеше да мине поне час, преди да може да се изпикае (въпреки препълнения си мехур), дори тогава облекчаването щеше да е бавно и болезнено. О, Господи, как му се искаше този час вече да е изтекъл и да се намира на стотина километра от това място!

„Какво ще правиш, ако отново я удари?“

И още един въпрос: какво би сторил, ако жената побегне, а господин „ПТ Крузър“ се втурне подире ѝ? Изходът от женската тоалетна беше само един и Джон Дикстра го препречваше. Джон Дикстра с каубойските боти на Рик Хардин, обути специално за срещата в Джаксънвил, където авторите на трилъри и криминалета (сред които имаше и доста шишкови лелки с пастелни костюми) се събираха веднъж на две седмици, за да си побъбрят за писане, агенти и продажби, както и да поклюкарстват един за друг.

— Лий-Лий, не ме бий, моля те! Моля те, не ме бий. Ще нараниш бебето.

Лий-Лий. Мили боже!

Ето ти още един проблем: бебе. *„Ще нараниш бебето.“* Добре дошъл в шибания риалити канал!

Изведнъж му се стори, че галопиращото му сърце пропада. Имаше чувството, че стои в нишата между мъжката и дамската тоалетна поне от четирийсет минути, обаче като си погледна часовника, с удивление установи, че от момента на първия удар бяха минали не повече от четирийсет секунди. Явно всичко се дължеше на

субективната природа на времето и светкавичните мисловни връзки, които мозъкът правеше под въздействието на екстремни ситуации. Много пъти беше писал за това, подобно на повечето автори на съспенс и крими. Следващия път в Джаксънвил щеше да говори на тази тема и непременно щеше да спомене и неприятния инцидент. Как си беше казал: „Второто послание към Алкохолианите.“ Е, навярно темата щеше да се окаже малко мрачна за колегите му по перо, но пък...

Мислите му бяха прекъснати от истинска буря от удари. Лий-Лий се беше развихрил. Дикстра се заслуша в характерните звуци с потреса на човек, внезапно осъзнал, че чутото ще се вреже завинаги в паметта му; че това не е саундтракът към някой филм, а приглушени звуци като от удари на юмрук в пухена възглавница. Жената първо извика от изненада, после от болка, накрая заскимтя. Дикстра се замисли за всички клипове против домашното насилие. В нито един не се споменаваха как можеш да чуваш шепота на палмите с едното си ухо (плюс шумоленето на обявите за изчезналите деца) и воплите на болка и страх с другото.

Прошумоляха стъпки и той разбра, че Лий (Лий-Лий, така го бе нарекла жената, сякаш гальовното ѝ обръщение можеше да го успокои) се приближава. Също като Рик Хардин и той носеше боти. Хората като него харесваха грубите и стабилни обувки. А жертвата му... тя беше с бели маратонки. Беше сигурен.

— Кучка, шибана кучка, видях те как приказваш с него, как си пъчиш циците, мръсна курво...

— Не, Лий-Лий, изобщо не съм...

Още един удар. После хрипливо кашляне (не се знаеше кой се задавя — мъжът или жената). Повръщане. Утре чистачът щеше да открие засъхващия бълвоч на пода и по стената, обаче Лий и приятелката му (или съпругата му) отдавна щяха да са далеч отгук. И докато за чистача бълвочът щеше да е просто поредната мръсотия, съпътстваща монотонното му ежедневие, то какво се очакваше от Джон Дикстра? Стискаше ли му да се намеси? Може би Лий щеше да я шамароса още веднъж-дваж и цялата дандания да приключи, но ако някой външен човек се опиташе да му попречи, то...

„Може да убие и двама ни.“

Обаче...

„Бебето. Недей, ще нараниш бебето.“

Дикстра стисна юмруци и си помисли: „Проклетият риалити канал!“

Жената продължаваше да повръща.

— Стига, Елън.

— Не мога!

— Не можеш? Ами ще ти помогна. Шибана... курва!

Думата „курва“ бе придружена с поредния удар. Сърцето на Дикстра пропадна още по-надолу. Скоро щеше да затупти в корема му. Ех, да можеше да се превърне в Псето! Би могло да се случи в някой негов роман, даже беше мислил над тази идея, преди да допусне фаталната грешка да спре тук. И ако това не беше прословутата „писателска интуиция“ описана във всички ръководства по творческо писане, здраве му кажи.

Да, ще се превърне в своя герой — професионалния убиец, ще нахълта в дамската тоалетна, ще тегли един здрав бой на Лий-Лий и ще продължи пътя си.

Жената отново повърна. Звукът проряза слуха му като трещене на каменотрошачка и Дикстра разбра, че няма да се превърне в Псето. Псето беше художествена измислица, докато онова, което се случваше под носа му, бе неумолимата реалност.

— А се издрайфа пак, а ще те смеля от бой! — В гласа на Лий вече се долавяше смъртоносна заплаха. Да, този път като нищо щеше да стигне докрай.

„Ще свидетелствам в съда и когато ме попитат какво съм направил, за да предотвратя побоя, ще отвърна: «Нищо.» Ще кажа, че съм подслушвал. Че съм запомнял. Че съм бил свидетел. А после ще добавя, че именно с това се занимават авторите на книги, когато не пишат.“

Хрумна му да изтича обратно до ягуара и да се обади на щатската полиция. Номерът беше 99 и го пишеше на всички крайпътни табели, разположени през петнайсетина километра. „ПРИ ИНЦИДЕНТ НАБЕРЕТЕ *99 НА МОБИЛНИЯ СИ ТЕЛЕФОН.“ Само дете ченгетата никога не бяха наблизко, когато ти трябваша. Нищо чудно, най-близкият полицай се намираще в Брейдънтън или Айбър Сити и докато пристигнеше, кървавото шоу отдавна щеше да е свършило.

От дамската тоалетна се разнесе сподавено хълцане. Очевидно жената разбираше не по-зле от Дикстра, че повърне ли още веднъж, Лий ще ѝ види сметката. А дори и да арестуваха насилника, какво щеше да последва? Непредумишлено убийство. След петнайсет месеца щеше да е навън и да сваля сестричката на жертвата си.

„Върни се при колата, Джон. Седни зад волана и се пръждосвай колкото се може по-бързо оттук. И гледай да си внушиш, че това никога не се е случвало. Няколко дни избягвай да четеш вестници и да гледаш местните новини. Ще видиш, че ще проработи. Хайде, размърдай се. Ти си писател, а не бияч. Висок си един и седемдесет и три, тежиш осемдесет и един килограма, имаш проблеми с рамото и само можеш да влошиш още повече шибаната ситуация. Качи се в ягуара и нека Господ се погрижи за жените като Елън.“

Понечи да се отдалечи, ала му хрумна нещо.

Псето си беше чиста проба художествена измислица, обаче Рик Хардин не беше.

* * *

Елън Уитлоу от Нокомис падна в тоалетната; полата ѝ се запретна над бедрата като на курва. Лий понечи да я сграбчи за ушите и да ѝ заблъска главата в стената. Беше му дошло до гуша. Крайно време беше да ѝ даде незабравим урок.

Тези мисли изникнаха в главата му почти едновременно и без логическа връзка помежду им. В съзнанието му сякаш се бе спуснала тъмночервена пелена. А около нея — над нея, под нея и отстрани — звучеше нечий мелодичен глас. Приличаше малко на гласа на Стивън Тайлър от групата „Аеросмит“: *„Ти не си ми вече гадже, не, не си ми вече гадже, как можа да го направиш, курво мръсна, ще пострадаш...“*

Лий направи три крачки към нея, в същия миг тишината бе нарушена от автомобилен клаксон. Звучеше съвсем наблизно и объркваше вътрешния му ритъм, разбивайки на пух и прах концентрацията му: *„БИЙП! БИЙП! БИЙП! БИЙП!“*

„Автомобилна аларма“ — каза си и отмести поглед от входа на тоалетната към свитата на пода жена. Юмруците му се свиваха и

отпускаха, издавайки колебанието му. Най-накрая изпъна показалец към жената. Нокътят му беше дълъг и мръсен.

— Само мръдни и си мъртва, кучко — изръмжа и се обърна към вратата.

В клозета беше доста светло, както и на паркинга, но пространството между двете крила тънеше в мрак. За миг сякаш ослепя, после нещо го блъсна в гърба, принуждавайки го да направи няколко залитащи крачки, след което се спъна в нещо друго — подложен крак — и се просна на циментовия под.

Нападателят го ритна в бедрото (предизвиквайки болезнено схващане на целия мускул), после в задника. Лий понечи да се изправи... Някой процеди:

— Не си го и помисляй, Лий. Държа щанга. Не мърдай, иначе ще ти смажа главата.

Лий остана да лежи по корем и с протегнати ръце.

— Излез, Елън — каза непознатият. — Нямаме време за губене. Излез веднага.

Никакъв отговор. После мръсницата попита с треперещ глас:

— Не сте го наранили, нали? Нали не сте го наранили?

— Нищо му няма, но ако не излезеш веднага, лошо му се пише!

— Пауза. — И вината ще е само твоя!

Алармата продължаваше да оглася околността с монотонното си бибиПКане.

Лий се опита да обърна глава и гърбът му тутакси бе прорязан от силна болка. С какво ли го беше халосал този копелдак? Щанга ли беше казал? Не можеше да се сети.

Непознатият отново го ритна отзад. Лий извика и допря лице в циментовия под.

— Излизай, госпожице, или ще му разбия черепа! Вече нямам избор!

Този път курвата говореше от по-наблизо. Гласът ѝ продължаваше да трепери, но в тона ѝ вече се усещаше и възмущение.

— Защо го направихте? Не трябваше да се...

— Извиках полиция — заяви човекът зад него. — Патрулната ще бъде тук до десетина минути. Господин Лий-Лий, ключовете за колата у теб ли са или у нея?

Лий се замисли.

— В нея са. Каза, че съм прекалено пиан, за да карам.

— Чудесно. Елън, качвай се в колата и дай газ. Карай само направо до Лейк Сити и ако Господ ти е дал достатъчно акъл, няма да спреш и там.

— Няма да го оставя с вас! — извика гневно жената. — Не и докато държите тази щанга!

— Напротив, ще го оставиш. Ако не тръгнеш веднага, той остава без глава.

— Изрод!

Мъжът се засмя и смехът му изплаши Лий повече от всичко досега.

— Ще броя до трийсет. Ако дотогава не си подкарала на юг, ще си поиграя на голф с главата му.

— Не можете да...

— Тръгвай, Ели. Послушай го!

— Е, сама го чу. Любимият ти каза да се разкараш. Ако искаш утре вечер да те довърши, и то заедно с бебето — супер. Тогава няма да съм наоколо. Сега обаче съм тук, така че си *закарай тъпия задник до колата!*

Това беше заповед на разбираем за нея език. Лий видя как обутите ѝ в сандали крака бавно взеха да се отдалечават. Онзи, който го беше халосал, започна да брои на глас:

— Едно, две, три, четири...

— Побързай, мамка му! — кресна Лий и бе възнаграден с поредния ритник в задника. Ударът не беше толкова силен, ала пак го заболя. Алармата не спираше да разпръсква дразнещото си „БИЙП“. — *Закарай тъпия си гъз до шибаната кола!*

Тя се затича. Сянката ѝ се носеше подире ѝ. Непознатият преброи до двайсет, когато старичкият двигател на крайслера заработи, и стигна до трийсет, когато Лий зърна стоповете на излизащата от паркинга кола. Затаи дъх и зачака следващия удар, ала за негово облекчение удар не последва.

Постепенно ръмженето на двигателя затихна и мъжът с щангата попита:

— Е, какво да те правя сега?

Лий бе готов да се обзаложи, че в тона на непознатия се долавя искрено недоумение.

— Не ме бийте — замоли той. — Само не ме бийте, господине.

* * *

Щом задните светлини на крайслера се изгубиха в мрака, Хардин прехвърли щангата в другата си ръка. Дланите му се бяха изпотили и за малко щеше да я изпусне. Тогава щеше да стане лошо. Издрънчеше ли на пода, Лий като нищо щеше да се възползва от ситуацията. Не беше толкова як, колкото Дикстра си го представяше, обаче си беше доста опасен. И вече го беше доказал.

Особено опасен бе за бременните жени.

Не биваше да мисли за това. Позволене ли на Лий да се изправи, събитията можеха да се развият в съвършено неочаквана посока. Почувства, че Дикстра иска да се върне и да обсъдят тази и някои други теми, ала го отблъсна. Нито моментът, нито мястото бяха подходящи за един университетски преподавател.

— Е, какво да те правя сега? — попита недоумяващо.

— Не ме бийте — повтори Лий. Носеше очила. Каква изненада, а? Нито Хардин, нито Дикстра очакваха грубиянът да носи очила. — Само не ме бийте, господине.

— Измислих. — Навярно Дикстра би казал: „Хрумна ми една идея“. — Свали си очилата и ги сложи до себе си.

— Защо?

— Млъкни и действай!

Лий, който носеше избелели дънки и поразпасана отзад каубойска риза, се опита да свали очилата (с тънки метални рамки) с дясната си ръка.

— Не с тази! С лявата.

— Защо?

— Не задавай въпроси, а действай. Свали си шибаните цайси с лявата ръка!

Лежацият на земята човек се подчини. Щом очилата се озоваха на пода, Хардин ги смачка с крак. Стъклата изхрущяха.

— Защо, бе? — извика Лий.

— А ти как мислиш? Имаш ли патлак или друго оръжие?

— Не! Божичко, не!

Хардин прецени, че онзи казва истината. Дори да имаше пистолет, навярно бе останал в жабката на колата. Макар че и това бе малко вероятно. Докато стоеше пред входа на дамската тоалетна, Дикстра си беше представял исполин с телосложение на строителен работник. Лежачият на пода човек обаче повече напомняше на счетоводител, посещаващ фитнесзалата от дъжд на вятър.

— Сега мисля да се върна в колата си — каза Хардин. — Да изключа алармата и да продължа нататък.

— Да. Точно така, защо не...

Хардин го ритна предупредително, този път по-силно от преди.

— Защо не млъкнеш, а? Помниш ли изобщо какво правеше тук?

— Давах й хубав у...

Хардин с всичка сила го изрита в бедрото. В последния момент смекчи леко удара, ала въпреки това Лий зави от болка и страх. Хардин се изненада от действието си, както и от неочакваната си решителност — без капчица колебание, без дори да се замисли. А най-силно го изненада усещането, че му е приятно. Прииска му се да повтори. Да чуе отново същия вик на болка и страх.

Колко далеч всъщност беше от Кенефения Лий, който сега се бе превърнал в Лежачия-на-пода-Лий и сенките пресичаха гърба му по диагонал? Май не много. Е, и какво от това? Тъп и досаден въпрос. Хрумна му друг, далеч по-интересен. Колко силно можеше да изрита Лий в ухото, без да го убие? Точно в ухото, ФРА-А-АС... Зачуди се какъв ли ще е звукът. Да, със сигурност щеше да му достави удоволствие — без всякакво съмнение. От друга страна, ритникът като нищо можеше да убие нещастника, ала щеше ли светът да загуби нещо от смъртта му? А и кой щеше да разбере? Елън? Майната й на Елън.

— Затваряй си човката — посъветва го. — В твой интерес е! После ще изпееш всичко на ченгетата. Какъв урок си давал и на кого.

— Защо не тръгвате? Защо не ме оставите на мира? Счупихте ми очилата, не ви ли стига?

— Не — отвърна чистосърдечно Хардин и се замисли. — И... знаеш ли какво?

Лий не посмя да гъкне.

— Ще тръгна бавно към колата си. Ако искаш, стани и ме последвай. Ще бъдем лице в лице.

— Да, бе — изсмя се кисело Лий. — Изобщо не виждам без очила.

Хардин намести своите. Вече не му се ходеше до тоалетната. Странно, нали?

— Виж се, бе! — подхвърли. — Виж се само!

Лий мълчеше, ала навярно бе доловил нещо в гласа му, защото се разтрепери под светлината на сребрилата луна. И мъжът с щангата, който през целия си живот не беше влизал в бой нито веднъж — нито в колежа, нито в гимназията, нито даже в *началното* училище — разбра, че всичко е свършило. Ако Лий имаше пистолет, щеше да се опита да го застреля в гърба. Обаче нямаше. Явно Лий беше... как точно бе думата?

Съкрушен.

Старият Лий бе съкрушен.

Хрумна му нещо.

— Имам номера на шофьорската ти книжка — заяви той. — Знаем и имената ви. И на двамата. Ще следя какво пишат вестниците, шибаняко.

Онзи не продума. Лежеше по корем, счупените му очила проблясваха под лунната светлина.

— Лека нощ, дрисльо.

Хардин се запъти към колата си. „Шейн^[1] с ягуар“ — мина му през ума, докато се отдалечаваше.

* * *

Стомахът му издържа десет, може би дори петнайсет минути. Достатъчно, за да включи радиото и после да реши, че му се слуша диск на Лусинда Уилямс. После пилето с картофи, което бе излял в кръчмата, внезапно се устреми към гърлото му. Отби от пътя, превключи автоматичната трансмисия на ягуара в неутрално положение и се опита да слезе от колата, ала изведнъж осъзна, че няма време. Затова само отвори вратата и без да свали предпазния колан, се избълва на платното. Тресеше го, зъбите му тракаха.

Отпред проблеснаха фарове. Отначало той реши, че е полицейска кола — естествено ченгетата винаги идваха, когато вече не

се нуждаеш от тях. После обаче му се стори, че автомобилът е крайслер и сякаш съвсем ясно видя как зад волана му седи Елън, а до нея е Лий-Лий. Лий-Лий с автомобилна щанга в скута си.

В крайна сметка возилото се оказа старичък додж, пълен с деца. Едно от тях с физиономия на идиотче, подаде пъпчивото си лице през спуснатото стъкло и извика:

— Да не се оцапаш, чичко!

Викът му бе последван от гръмък смях и колата се изгуби в нощта.

Дикстра затвори вратата, отметна глава, стисна клепачи и зачака стомахът му да се успокои. Не след дълго спазмите утихнаха и отново му се приходи по малка нужда. Хрумна му, че в сегашната ситуация това бе добър признак.

Спомни си за желанието си да срита Лий-Лий в ухото — с каква сила? Как ли щеше да прозвучи? — и се опита да прогони тази мисъл. Имаше чувството, че ако не го стори, отново ще му се догади. По-добре да мисли за командира на ракетния център в Лонсъм Кроу, щата Северна Дакота (или Дедулф^[2], щата Монтана).

Към онзи мъж, в когото дремеше тихата лудост. На когото се привиждаха терористи под всеки храст. Който държеше в шкафчето си куп агитационни брошури и прекарваше по цели нощи в сърфиране в интернет сайтове, подхранващи параноята му.

„А междувременно Псето пътува към Калифорния... Но не със самолет, а с кола, понеже в багажника на неговия плимут «Роудрънър» е скрито секретно оръжие... и в този миг претърпява злополука...“

Да, точно така. Беше напипал вярната посока. Естествено това бе само началото... но не беше никак малко. Нали по едно време си бе казал, че за Псето няма място в глобалните проблеми на съвременна Америка? Е, явно грешеше. При сегашните обстоятелства всеки можеше да се озове навсякъде и да се занимава с всичко.

Треперенето престана. Дикстра включи на скорост и отново излезе на шосето. В Лейк Сити откри бензиностанция с денонощен супермаркет. Паркира и слезе да се облекчи (след като внимателно огледа и четирите бензинови колонки за присъствието на евентуални крайслери). После продължи пътя към дома си, потънал в мисли за Рик Хардин, и накрая стигна до къщата на Джон Дикстра. На излизане

винаги включваше алармената сигнализация, затова първата му работа беше да я изключи. Щом прекрачи прага обаче, побърза да я задейства отново. Нощта не бе свършила.

[1] Главният герой в едноименния уестърн от 1953 година. — Б.пр. ↑

[2] Лонсъм Кроу (англ.) — букв. „самотна врана“; Дедулф — букв. „мъртъв вълк“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.